

Arrest

nr. 42 277 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE & N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 20 augustus 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht.

Op 29 januari 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten L. M. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : Angola die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.01.2010 (2)

Overwegende dat betrokkene op 11.04.2006 een eerste asielaanvraag indiende die en er voor hem op 13.06.2006 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat betrokkene op 29.01.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat J.F. nog steeds naar hem op zoek is. Overwegende dat het CGVS echter reeds dd. 13.06.2006 oordeelde dat de problematiek van betrokkene niet ressorteert onder de Conventie van Genève. Overwegende dat betrokkene geen verklaringen aflegt die deze conclusie kan ontkrachten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen onderdak meer heeft waarbij er dient opgemerkt te worden dat dit een problematiek is van materiële aard en bijgevolg niet ressorteert onder de Conventie van Genève. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen “voor de procedure tot nietigverklaring van de tenuitvoerlegging en van de procedure tot nietigverklaring voor de Raad van State”, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat in de huidige stand van zaken de Raad geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over het verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtspleging en dat er met betrekking tot procedures bij de Raad van State niet dienstig kan naar verwezen worden aangaande een geschil dat aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op verzoekers vragen kan derhalve niet worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de “niet afdoende motivering” aan en voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3, 5 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden “EVRM” omdat hij wel degelijk een nieuw element bijbrengt, namelijk een attest van 18 januari 2010 (stuk 4) waaruit blijkt dat hij onmogelijk naar Angola kan terugkeren, dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening heeft gehouden, dat er in de motivering van de beslissing zelfs niet wordt naar verwezen, dat dit document van een geestelijke en politieke leider is van de Provincie Kabinda, dat verzoeker in deze provincie is geboren en daar heeft gewoond, dat deze geestelijke en politieke leider duidelijk vermeldt dat verzoeker nog steeds dient te vrezen voor zijn leven en integriteit omwille van de relatie tussen verzoeker en de vrouw van een hoog geplaatste majoor van het leger van de MPLA, dat ook de vader van verzoeker door de militairen om het leven is gebracht en dat verzoeker bijgevolg wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

3.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een nieuw element heeft aangebracht, namelijk het schrijven van een politieke en religieuze leider van de provincie Kabinda. Verwerende partij heeft met dit stuk geen rekening gehouden en in de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar dit stuk.

Uit het administratief dossier blijkt, met name uit het document "ontvangstbewijs" van 2 februari 2010, dat verzoeker geen documenten heeft ingediend naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Dit document is ondertekend door verzoeker. Ook uit de "verklaring" van 2 februari 2010 en op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die verzoeker aanbrengt voor deze nieuwe asielaanvraag, blijkt niet dat verzoeker verwijst naar een schrijven van een leider van de provincie Kabinda. Verzoeker verklaart enkel "*ik weet dat J.F. mij nog altijd zoekt in Angola*". Op de vraag of verzoeker nog contact heeft met iemand uit zijn thuisland en of deze op de hoogte zijn van zijn situatie antwoordt verzoeker negatief. Op de vraag of hij nog iets wenst toe te voegen, verklaart verzoeker "*Mijn eerste aanvraag was negatief en nu wacht ik op mijn beslissing, ik zou geen onderdak meer hebben als voor de 2 de keer een negatieve krijg. Ik kan onmogelijk terugkeren naar Angola.*" Ook deze asielverklaring werd ondertekend door verzoeker. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker een schrijven van een politieke leider heeft toegevoegd aan zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker verwijst naar het stuk bijgevoegd bij het verzoekschrift doch laat na aan te tonen dat hij dit stuk wel degelijk heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: "*Overwegende dat betrokkene op 29.01.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat J.F. nog steeds naar hem op zoek is. Overwegende dat het CGVS echter reeds dd. 13.06.2006 oordeelde dat de problematiek van betrokkene niet ressorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat betrokkene geen verklaringen aflegt die deze conclusie kan ontkrachten.*" en verzoeker verwijst naar een volgens hem ingediend document, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn bewering niet staft met concrete bewijzen en uit het administratief niet blijkt dat dit document is voorgelegd aan de verwerende partij, dat het aldus niet kennelijk onredelijk is dat verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker kan verwerende partij niet

verwijten geen rekening te hebben gehouden met een stuk waarvan niet blijkt dat dit is voorgelegd aan verwerende partij ter beoordeling van de nieuwe asielaanvraag.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2, 3, 5 en 14 van het EVRM merkt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat de schending van deze bepalingen niet is toegelicht in zijn verzoekschrift. *“Verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit aspect van het tweede middel onontvankelijk is, wegens te vaag, en wegens het ontbreken van enige motivering waarom de aangehaalde verdragsbepalingen geschonden zouden zijn door de thans bestreden beslissing.”* Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het enige middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN